

Se protestilista. Kun me allekirjoittanut näimme sen paljon porua synnyttäneen protestilistan, puhkesi runosuonemme kun ittestään ja tulos oli tämä: Varjele Luoja sahuri, protestilistalle joutumastajne. Totinen paikka meillä sahanäjillekin. Ensinnäkin Valtio mätkii veroja kahmalokaupalla ja sitten ottaa kerralla luulot pois ja tietysti hetkellä, jolloin markkinat alkavat sumentua ja on muutenkin naurussaan pitelemistä. Tekisipä mieli puhua sosialisoinnista ynnä muista rumista asioista, mutta kun emme kuulu edes pikkuparlamenttiin, niin vaietkaamme, ettemme söisi toisten leipää.

Puutavaran hinnat. Korville tulee joka puolelta, jotta läikyy. Engelsmanni näytti jälleen kuka on kuka ja nappasi hintoja alamäkeen päin. Erityisesti pistää silmään, että hintaluokkien välinen ero on melko roimasti kasvanut, mikä ei hemase ollenkaan pikkusahuria. Ja sitten isot herrat Helsingissä, jotka kaiken tietävät, vaikuttavat vaan, ettei ole syytä valuuttakurssien muuttamiseen, eikä sillä asialla kuulemma pitäisi peukaloida - ei kun spekuloida. Tarjoavat vaan sitä vanhaa patenttilääkettä, jonka nimi on rationalisointi. Tunnustetaan, että kantohinnat ovat jo matalalla, työpaikkoihin ei voi kajota, veroja ei voi alentaa niin, että se missään tuntuu j.n.e. Mutta yksi konsti on kuulemma ja se on rationalisointi, joten siinä kuulitte. Pitäisi vain sitten selittää samalla, mistä tehdään rahat tämmöisenä aikana kun hallitukset sortaa ja pankit kans'. Oikein olisi nuo isot herrat saatava kerran altavastajiksi julkisessa keskustelutilaisuudessa. Isot firmat ehkä ovat aina paremmin puolellaan. Ne ovat kun ovat jo ennen vippailleet pankeilta niin paljon, että nyt niiden pankkiherrojen on annettava niille lisää. Mutta odotellaan me pikkumiehet vaan vesikielellä ihmettä tapahtuvaksi ja kilpaillaan taas ensi syksynä metsien ostossa kovasti ja sukotaan, että elleivät valuuttakurssit muutu ensi kesänä niin ainakin seuraavana. Jos sitten siitä tulee semmoinen kesä, jota ei koskaan tullut, niin mikäpä sille. Eteenpäin on elävän mieli, muuten ei ruoka maita.

Ulkomaan kaupat. Kyllä piskuisella sahalalla on omat vaikeutensa ulkomaan kaupassakin. Tyyli ja tapahan on semmoinen, että ensin ostajat hyväksyvät suurten luettelot ja sitten vasta, mikäli värkissä varaa on, ostelevat pienten luettelot. Vaikeasti taitaisi olla toteutettavissa yhtehen liittyminen myynneissä, vaan se on asia, jota sietäisi tuumailla ja kovasti. Eteen kyllä astuu monia vaikeita pulmia, mutta kuten sanottu, aisa on senlaatuinen että tupakkaa ja tunteja sen takia kannattaisi menettää enemmänkin. Jos esimerkiksi yhteisellä merkillä lähdetään myymään, niin silloin lajittelu on yksi kiperä kysymys ja muttia siinä on muitakin. Mutta mikään ei estä asiaa kehittelemästä varsinkin nyt, kun näyttää semmoiselta, ettei kotinurkkamarkkinoillakaan ole hurraamista. Se Engelmänninkin ryökäle pudotti sen vientiutskotin hinnan niin matalalle, että hirvittää ja se tietää käytännössä vain tarjonnan kasvun kotimaassa.

Mutta eletään me poijat vaan, koska on eletty tähänkin asti. Huolia on ja murheita, mutta murjotus ei taida paljonkaan auttaa.